

Azoknak, akik néhány héttel ezelőtt is jelen voltak az istentiszteleten, nem tűnik teljesen ismeretlennek ez az igeszakasz, jobban mondva pontosan el tudják helyezni, hogy Izráel történetének melyik pontján találjuk a leírtakat. Arról hallottunk akkor az 1 Sámuel 8 alapján, hogy Izráel népe királyt kíván. És ezt a királyt Isten ki is választja, meg is mutatja a prófétája, Sámuel által. 1 Sámuel 9-10 fejezetekben olvashatunk arról, hogy hogyan hívta el az Úr Saul, aki az apja szamarait kereste, hogyan kente fel királlyá. És aztán megérkeztünk az 1 Sámuel 10 utolsó részéhez, ahol sor kerül magára a királyválasztásra. Egy nagyszerű és nagyszabású rendezvény, ahol a nép minden törzse képviselteti magát.

Sok olyan érdekesség van ebben a szövegben, ami figyelmet igényelne, és egytől egyig mind megérdemelnének egy prédikációt. Például: **hogy hogyan mutat rá a sors először Benjámintörzsére, Kis nemzetségre, majd Saulra...** vagy **hogy mik azok a rendelkezések, amiket Sámuel felír arra a tekerésre, hogy mik a királynak jogai...** De ma délután főleg 2 igeversere szeretném terelni a figyelmet, ami egy rendkívül furcsa feszültséget alkot a szövegben. Nem tudom, feltűnt-e: 24. Vers és a 27. Vers.

Hát nem feltűnő? Először egy nagy **fellángolás, örömkialtás, üdvivalgás** hallatszik a nép részéről: éljen a király! – utána pedig rövidebb idővel azt látjuk, hogy bizony nincs éppen mindenki annyira elragadtatva az újonnan megjelölt királytól. Igazából ez nem is annyira meglepő. Egyszerűen az emberi pszichológiához van köze, egy olyan jelenséghez, amit úgy nevezünk: tömegpszichózis. Ez az, amikor egy nagy tömegben az egyén átveszi a többség érzületét, legyen szó örömről, félelelről, bármiről. Ezért van az, hogy ha koncertre mész, annyira könnyen rád ragad a tömeg tombolása. Ugyanez sportrendezvényen. Vagy ezért van az, hogy ha temetésre mész, annyira könnyen áthat a pillanatnak a nyomasztó szomorúsága. S ez egy annyira valós jelenség, hogy igen nehéz neki ellenállni.

Nem tudom, hallottatok-e valaha **August Landmesser**-ről? A náci uralom alatt élt Németországban. S egy 1936-os, hamburgi, hatalmas náci felvonulásról, tömegösszejöveteletről maradt fenn egy kép...több ezer ember áll, ujjong, és üdvözlö a „Führer”-t a náci köszöntéssel. Kivéve **August Landmessert** – aki makacsul áll a tömeg közepette, karba tett kézzel.

Nem tudom, hogy ti mernétek-e? Nos, ez az ereje a tömegpszichózisnak...hogya valaki ellen tud állni neki, azt akár hősnek is nevezzük.

De most nagyon úgy tűnik, mintha a tömegpszichózist csupán negatív értelemben tüntetném fel. Holott nem így van. Én meg vagyok győződve, hogy Isten Szentlelke még ezt a lélektani jelenséget is fel tudja használni arra, hogy megismertesse magát velünk. Hányszor tapasztaltatok már, hogy egy gyönyörű istentisztelet felemelő érzést nyújtott. Feltöltődve megyünk olyankor haza: Isten volt jelen köztünk. Na de nem áztatjuk magunkat? Szerintem nagyon könnyű meghatározni, hogy a Szentlélek közelsége volt-e, vagy csupán egy pillanatnyi fellángolás: a Szentlélek ugyanis tartós munkát végez az ember szívében. Hogyha tényleg a Szentlélek munkálkodik egy istentisztelet énekein, imádságain, prédikáción keresztül, akkor annak maradandó kihatása lesz az életünkre.

De ez az, ami teljesen másképp történik itt az 1 Sámuel 10-ben: először **üdvivalgás, fellángolás**. Biztos, hogy voltak ott emberek, akiknél igaz volt, és azt mondták: Isten van jelen köztünk. Mert meghallgatta a kérésünket, királyt adott nekünk. Azonban aztán eltelik egy kis idő, és a nép közül néhányan, nem írja, hogy kik...lehet hogy azok közül, akik akkor jelen voltak, lehet, hogy nem:

*Hogy tudja ez segíteni rajtunk? Ez volna Isten választottja? Jobbat nem tudott választani? Parasztfiú? Benjámintörzse? Kis nemzetisége? Mindegy, hogy mi volt az ellenvetésük, tény, hogy Isten választottját ítélik el. Hisz láthatták Isten munkáját Saulon...a sors...a felkenése...Isten Lelke volt rajta...prófétált... Gyakorlatilag ezt mondják: **Látom, hogy Isten őt választotta...de őszintén...én jobbat tudtam volna...** - felismerjük ezt a hozzáállást? Akár magunkban, akár másokban? Én jobban tudnám...általában ezeknek az embereknek 2 specialitásuk van: a foci meg a politika...és mindent jobban tudnak, mint azok, akiknek ez a mestersége. És ha rákérdezel: nem csinálnád akkor te? Jaj nem, nem...én csak azért jöttem, hogy elmondjam, hogy nem értek egyet.*

De most jön a döntő kérdés: mi a reakciónk ilyen hozzászólásokra? Egyáltalán, hogyan reagálunk kritikára? Nekem...leggyengébb pontom: - nem leszek dühös, nem sértődök meg...nekifogok vitázni az illetővel, és bizonyítani, hogy miért is nincs igaza... Nagyon nehéz kritikát elfogadni. Ha nem jogos, azért. Ha jogos, azért.

De egy dolog biztos...függetlenül attól, hogy kitől jön, milyen formában, még akkor is, ha nem építő, hanem romboló kritikának szánják...vegyük példának a mostani amerikai helyzetet...bármennyire szégyenletes, elítélendő az agresszív tüntetés, zavargás...és azt nevének kell nevezni, hogy semmi sem szentesíti a módszert...mégsem kell a forma miatt elvetni a tartalmat. Sőt, még ha a tartalom értéke is kérdéses lenne...akkor is érdemes meghallani, amit a másik mond, mert bármikor előfordulhat, hogy valami olyanra tapint rá, amit mi addig nem vettünk észre.

Mit tesz Saul az őt ért kritikával? Úgy tesz, mintha nem is hallaná – szelektív hallás, szelektív sükettség. Tehetett volna mást? Persze? Azon helyben megölethette volna azokat...vagy bosszút forralhatott volna...vagy párbeszédbe bocsátkozhatott volna velük, és ezt is mondhatta volna: *Megértem, hogy kételyeitek vannak velem szemben. Nekem is azok voltak, de az Úr megmutatta nekem, hogy Ő velem van, bármit teszek. Tehát még akkor is, ha gyenge vagyok, Ő erős. És ameddig csak rá irányítom a szívemet, nincs mitől tartanom.* – túl ideális gondolkodású vagyok? Mondhatta-e volna ezt? Lett volna bárki, aki ennyire nyugodtan, kimérten, alázatosan, szeretetteljesen válaszolt volna ilyen kritikára?

Nem, Saul süketnek tette magát. Elegáns megoldás, mert nem kell mérgebben, sértődöttségben válaszolnod...de ami történt az az, hogy ezeknek az embereknek a sértő, kételkedő szavai mélyen elültetődtek Saul szívében...és ott elkezdtek nőni, forni. És Saul későbbi életére tekintve láthatjuk, hogy milyen következményei letten ennek: paranoiás lett. Csak az érdekelte, hogy mások mit gondolnak róla – például amikor a nép így kiáltott: „Saul legyőzött ezret, de Dávid tízezret”. Saul elvesztette bizalmát saját magában, sőt, az Úrban is.

És minden erejével azon volt, hogy: *na én most megmutatom, hogy milyen fából faragtak.* – hogy valahogy mégis elnyerje a nép tetszését.

Tudjátok, hogy mire emlékeztet engem az, ami itt Saullal történik? Arra, ami az újjászületett keresztyén emberrel történik akkor, amikor kételyeket ültetnek el hazug szavak a szívében. Tegyük fel, hogy rendkívül erőteljesen megtapasztalod a Szentlélek munkáját. Meggyőző az Evangélium igazságáról, hogy **neked is** szólnak Isten ígéretei... és aztán jönnek a kis hangok: *Á, nálad úgysem igaz. Te úgysem hiszel igazán. Hogy Isten téged szeretne? Hát nem láttad az életedet? A bűneidet? Tényleg azt hiszed, hogy Isten gyermeke vagy? ... Hogyan tudna ez segíteni rajtunk?* És ilyen

szavak elvehetik az üdvbizonyosságodat. VAGY – épp ellenkezőleg, ahogyan Saulnál történt, elkezdesz túlkompensálni: *Na majd én megmutatom, hogy mégis Istenhez tartozok...megmutatom, hogy mégis megérdemlem az Ő szeretetét...nézzetek csak ide emberek, mennyi jó cselekedetem van...Ki esett hasonló csapdába? Saul...de később a farizeusok is.*

És közben nem vesszük észre, hogy épp ez a sátánnak a célja... Jelenések 12: 9-10-ben a Sátán sok neve közt ezt is olvassuk, hogy ő a „vádló”; aki a mi Istenünk színe előtt éjjel nappal vádolja a hívőket...magyarán: sorolja, lajstromolja a bűnöket – győzködi Istent, hogy ezek az emberek nem érdemelnek kegyelmet. És vele szemben ott áll a Bárány Jézus Krisztus, aki egyetlen közbenjáróként könyörög nálunk Isten színe előtt. A sátánnak az a célja, hogy mi egyre kevésbé bízzunk Isten szabad kiválasztásában és kegyelmében. És így a Sátán használhatja az embereknek a negatív szavait, kritikáját, hogy elérje ezt a célját...hogy kételkedjünk Isten Igéjében.

De jó szívhez venni ezeket a szavakat...Saulnak is jobb lett volna nem süketnek tennie magát, hanem meghallani a kritikát, és így reagálnia: *„Ezek az emberek kételkednek bennem. És joggal teszik. Mert én magam is kételkedek. De ha Isten maga hívott el, akkor Ő maga is fog engem megtartani.* És ugyanígy egy keresztyén is: *igen, a sátán folyton vádol, hogy bűnös vagyok, és nem érdemlem meg Isten kegyelmét. És teljesen igaza van! Épp ezért kell nekem egyre kevésbé magamban megbíznom, és egyre inkább Istenben, aki hű az ígéreteihez, Igéjéhez...mert Ő szerető és hűséges.*

És ebben az erősíthet minket, hogy tudjuk: Jézus Krisztus már mindezt elszenvedte értünk. Őt is vádolta a Vádoló a pusztaiban...nem bűne volt, hanem kísérteni próbálta...éhséggel, büszkeséggel, hatalommal...de Jézus azt mondta a kísértőnek: *Távozz tőlem, Sátán!* És Isten népe mindezt, ami itt történik az 1 Sámuel 11-ben, nem csak Saullal tette meg el, hanem az örökkévaló királlyal, Jézussal, amikor előbb Jeruzsálemben üdvivalgásokkal fogadták Messiásként...aztán csak néhány nappal később azt mondták Pilátusnak: *nekünk nincsen királyunk, hanem császáruk.* Ez nem a Messiás: ennél mi jobbat tudnánk választani...Jézus mindezt átélte: kísértést, megpróbáltatást, ideig tartó dicséretet, hűtlenséget, árulást, gúnyt, szenvedést, és végül halált. És mit tett a vádlóival? Utolsó óráiban is imádkozott értük: *Bocsásd meg Atyám, nekik, nem tudják, mit cselekesznek.*

Hogyha erre a Jézusra tekintesz, egy olyan királyt láatsz, aki nem tesz magát süketnek, hanem meghallja, meghallgatja az összes vádat...sőt, magára is veszi a minket ért vádak is...az összeset... és felviszi, felszegezi a keresztfára. És ezért ne feledjük: sok mindenben kételkedhetünk: érzéseinkben, cselekedeteinkben, képességeinkben, gondolatainkban...de az Ő hűségében SOHA. ÁMEN